

Σάββατο, 10 Μαρτίου 2018

ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ:ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΥ!!

Βόλος 7 Μαρτίου 2018

Από Σεραφείμ Αθανασίου

**Προς τον κ. Γιώργο Κουμιώτη
(Ράδιο Μαρκόνι)**

**Αγαπητέ φίλε Γιώργο, καλή σου μέρα
Δεν σε παρακολουθώ συνέχεια και τούτο
γιατί- παρά τη θέλησή μου- λόγοι υγείας
πολλές φορές με αναγκάζουν να έχω
κλειστό το ραδιόφωνο.**

Όμως θέλω να γίνω πιστευτός όταν ακούω το Γιώργο Κουμιώτη παρά τις 10ετίες που σέρνω πάνω μου και παρά του ότι πολλές φορές δεν συμφωνώ μαζί σου για εκείνες τις φωνές που καμιά φορά βάζεις επειδή γνωρίζω ότι είσαι ένα άκακο αρνάκι οι δε φωνές σου απευθύνονται προς τον « Άγιο» τον όποιο «Άγιο» που και εκείνος θέλει «τη φοβέρα» του και εν προκειμένω οι όποιοι υπεύθυνοι όταν ελέγχονται κάνουν καλύτερα τη δουλειά τους, τους βάζει και ο Κουμιώτης τις άκακες έστω φωνές του για να έχουν το φόβο του. Αλλά ας έρθω στο θέμα μου:

Σήμερα 7-3-2018 ακούγοντάς σε αφάνταστα με συγκίνησες. ΜΕ συγκίνησες επειδή αναφέρθηκες στην ενσωμάτωση της Δωδεκανήσου (7 Μαρτίου 1948) και αυτές σου οι επισημάνσεις εγώ αναπολώντας τες προσωπικά με γύρισαν 71 χρόνια πίσω και αστραπιαία πήγα στο 1947 ένα δηλαδή χρόνο προ της ενσωμάτωσης.

Και επειδή από κοντά έζησα εκείνες τις στιγμές θέλω να μου επιτρέψεις με τη φτωχική περιληπτική δική μου αφήγηση να αναφερθώ σε εκείνα τα συγκινητικά καρδιοχτύπια των ελεύθερων πλέον σκλάβων και σε εκείνα τα κλάματα χαράς, τρέλας θα έλεγα, των αδελφών μας Δωδεκανησίων, ιδιαίτερα το τελευταίο πενθήμερο του μηνός Μαρτίου 1947 τότε που υποδεχόντουσαν τους άνδρες της Χωροφυλακής (βρισκόμουνα και εγώ ανάμεσά τους) και κατά την διέλευσή μας από κάθε νησί, με το Αρματαγωγό «ΧΙΟΣ».

Δυο λοιπόν λόγια για εκείνες τις στιγμές μεγαλείου που έζησαν τότε οι Δωδεκανήσιοι και κατ' επέκταση και οι άνδρες της Χωροφυλακής.

Στις 27 Μαρτίου 1947, στο λιμάνι «Σκαραμαγκά», δύναμη περίπου 600 ανδρών Χωροφυλακής επιβιβάστηκε στο αρματαγωγό "ΧΙΟΣ" με προορισμό τα Δωδεκάνησα.

Το απόγευμα της ίδιας μέρας και σαν ζαλισμένα κοτόπουλα, οι περισσότεροι από μας, φτάσαμε στο Λακκί της Λέρου στην οποία αποβιβάστηκαν οι άνδρες που προοριζόντουσαν και εκείνο το νησί.

Το τι έγινε με την υποδοχή τους δεν περιγράφεται .Χιλιάδες ο Λαός που τους περίμενε στο λιμάνι και το «ΧΙΟΣ» είχε ρίξει την άγκυρά του σχεδόν πάνω από το «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΟΛΓΑ» που βρισκόταν στον πυθμένα με το κάπου 70 άνδρες πλήρωμά του. Και εκεί τα Γερμανικά «Στούκας» είχαν αφήσει τα σημάδια της "παλικαριάς" τους.

Όμως καταστροφή και θάνατο σκόρπισαν και στη Λέρο οι εχθροί η ελπίδα τους όμως για λευτεριά ευοδώθηκε και να που εκείνο το απόγευμα αγκάλιαζαν Έλληνες αστυνομικούς. Συγκινημένοι για τα όσα βλέπαμε και είχαμε μάθει για το «Βασίλισσα Όλγα» αναχωρήσαμε για την Κάλυμνο στην οποία το ίδιο βράδυ φτάσαμε και περιμέναμε να ξημερώσει η 28 Μαρτίου για να βγουν οι εκεί προοριζόμενοι άνδρες.

Ο Λαός όμως της Καλύμνου δεν πήγε για ύπνο περίμενε στο λιμάνι και σε χιλιάδες συγκεντρωμένος να αγκαλιάσει τους ελευθερωτές, τα παιδιά της Ελλάδος παιδιά ,ενώ οι εκκωφαντικοί κρότοι από τους διάσπαρτους στο πετρώδες βουνό της πόλεως δυναμίτες, δονούσαν την ατμόσφαιρα. Χώρια που μέχρι το πρωί κεριά και μεγάλες λαμπάδες έκαναν περισσότερο τη νύκτα μέρα ,ενώ καθ ομάδες οι Καλύμνιοι είχαν στήσει και χορούς.

Κοιτάζαμε από το πλοίο τους φωνακλάδες και άκακους, σαν και σένα Γιώργο, Καλύμνιους και τα είχαμε χαμένα. Φύγαμε από το Σκαρμαγκά, την χερσαία, πληγωμένη και κατεστραμμένη Ελλάδα που ο εμφύλιος σπαραγμός της βρισκόταν δυστυχώς στο φόρτε του και βλέπαμε κάποιους άλλους Έλληνες μονιασμένους να τραγουδούν, να χορεύουν, να προσεύχονται και να περιμένουν να ξημερώσει η μέρα για να αγκαλιάσουν τους Έλληνες Χωροφύλακες σαν αδέρφια τους που για άλλους ήταν το «κόκκινο πανί» των ταύρων..

Το πρωί της 28/3/1947 μαζί με την δύναμη που προοριζόταν να μείνει στην Κάλυμνο βγήκαν και δυο-τρεις διμοιρίες για παρέλαση μεταξύ των οποίων και εγώ.

Αλλά μαύρη παρέλαση κάναμε ,μας σήκωσαν στους ώμους και μας γύριζαν σβούρα. Κωδωνοκρουσίες, σφυρίγματα πλοίων, καραμούζες, κλαρίνα και άλλα πνευστά όργανα όλα μαζί είχαν φτιάξει το καλύτερο τρελοκομείο του κόσμου που θα το ζήλευε και ο συχωρεμένος Δελαπατρίδης.

Όμως να και το συγκινητικότερο: Συντεταγμένους μας οδήγησαν στο Νεκροταφείο της πόλεως και εκεί ένας Καθηγητής με παλλόμενη και τρεμουλιαστή φωνή παρακαλούσε τους νεκρούς να ... σηκωθούν να δουν τους Έλληνες .Να δουν τα Δωδεκάνησα ελεύθερα και ακολούθως να συνεχίσουν τον αιώνιο ύπνο τους.

Έκλαιγε ο καθηγητής ,έκλαιγε ο κόσμος, κλαίγαμε και εμείς οι χωροφύλακες.

Στην υποδοχή της Κω άλλα κλάματα και συγκινήσεις , περίμεναν συναδέλφους και την αφεντιά μου.

Εκεί μπροστά σε χιλιάδες κόσμο που μας είχε αγκαλιάσει και από συγκίνηση έκλαιγε ένας Κώος περίπου έλεγε : "Τη μέρα τούτη την περίμενα χρόνια! Ήθελα να δω την Κω ελεύθερη! Ήθελα τη λευτεριά μου! Είχα υποσχεθεί εάν υπάρχω στη ζωή να σφάξω το καλύτερο ζώο μου. Αυτό κάνω τώρα, εκπληρώνω το τάμα μου. Σ' ευχαριστώ Θεέ μου"!

Σκούπισε τα δάκρυά του, φίλησε το όμορφο μοσχάρι του και προτού προλάβουμε να αρθρώσουμε λέξη βοηθούμενος και από φίλους του μπροστά στον Ανώτερο Διοικητή Χωροφυλακής Χαρίλαο Παπαδημητρίου και σε όλους εμάς έσφαξε το μοσχάρι του. Λυπηθήκαμε το ζώο συγχωρήσαμε όμως τον μέχρι την ώρα κείνη Έλληνα σκλάβο.

Ίδια υποδοχή μας έγινε και στη Σύμη. Εκείνη όμως που έχει σφηνώσει καλά μέσα στο μυαλό μου είναι η υποδοχή που μας έγινε στη Ρόδο το απόγευμα τις 29 Μαρτίου 1947.

Από το Λιμάνι της Ρόδου και κατά μήκος του δρόμου και μέχρι το κτίριο που σήμερα στεγάζεται η Σχολή Τουριστικών Επαγγελματιών στην οποία καταλύσαμε μέχρις ότου παραλάβουμε τα αστυνομικά τμήματα από τους Άγγλους αστυνομικούς, (Μάιος 1945 μέχρι το Μάρτιο 1947 αστυνόμευαν στα Δωδεκάνησα).

Από το λιμάνι λοιπόν της Ρόδου μέχρι το κτίριο που πιο πάνω ανέφερα και από τις χιλιάδες λαού δεν έπεφτε καρφίτσα. Και τι κόσμος ήταν αυτός, κυριολεκτικά τρελός για δέσιμο και οι Άγγλοι Αστυνομικοί δεν ήξεραν πώς να φερθούν, δεν αποκλείεται κιόλας να φοβόντουσαν να παρέμβουν.

Μας σήκωσαν στους ώμους τους, μας πήραν τα όπλα μας και αντί για μας έκαναν εκείνοι, πηδώντας, παρέλαση. Οι καμπάνες των εκκλησιών, τα σφυρίγματα των πλοίων, οι καραμούζες και τα ακορντεόν, οι δυναμίτες ψηλά στο Μόντε Σμιθ, οι χοροί και οι μετάνοιες τα γέλια και τα κλάματα όλα εκεί στη Ρόδο τα βλέπαμε και τα είχαμε χαμένα. Είχαν πάρει και το δικό μου όπλο χωρίς να το καταλάβω, τέτοια απόλυτη τάξη υπήρχε.

Μας τα έφεραν όλα εκεί που είχαμε στρατοπεδεύσει. Εγώ θυμάμαι και τον αριθμό του. 7008. Τόση λαχτάρα είχα πάθει που εκείνος ο αριθμός ρίζωσε στο μυαλό μου. 7008.

Η παράδοση των νήσων έγινε στις 12 το μεσημέρι τις 31 Μαρτίου 1947 μπροστά στη μεγάλη πλατεία του Δημαρχιακού Μεγάρου από τον Άγγλο Ταξίαρχο Πάρκερ στο δικό μας Ναύαρχο Περικλή Ιωαννίδη.

Η απόσταση που χώριζε εμένα και τη διμοιρία μου (μας είχαν πάει εκεί για να δούμε την παράδοση και παραλαβή) από όλους τους επισήμους δεν ήταν μεγαλύτερη από 15 μέτρα ..

Ο Πάρκερ από τη στενοχώρια του έτρεμε και εμείς (μέσα μας) λέγαμε να πει ξύδι. Έτρεμε όμως και ο δικός μας Ναύαρχος αλλά εκείνος από συγκίνηση και προσευχόμεσθε μεγάλος άνθρωπος να μη πάθει κανένα κακό.

Ο Δήμαρχος Χαρίτος Γαβριήλ, κατά την έπαρση της Σημαίας μας, γονάτισε και, το συγκινητικό- κατά μήκος της μεγάλης παραλιακής Λεωφόρου - παρέσυρε τις χιλιάδες λαού και γονάτισαν και εκείνοι.

Το τι έγινε στη συνέχεια δεν περιγράφεται, ιδιαίτερα και πολλές λιποθυμίες πολιτών από τη συγκίνησή τους που ένοιωθαν λεύτεροι. Το ίδιο δεν περιγράφονται και κάποιες άλλες λιποθυμίες Άγγλων Αστυνομικών εκείνες όμως από τη

στενοχώρια τους γιατί οι Αξιωματικοί τους και στο πρώτο 15νθήμερο του μηνός Απριλίου 1947 παρέδιδαν τα αστυνομικά καταστήματα στους δικούς μας προϊσταμένους. Μάλιστα σε ένα εξ αυτών εγώ προσωπικά στο πρώτο αστυνομικό τμήμα που ήμουνα τοποθετημένος (υπηρεσία τροχαίας) για να συνέλθει έτρεξα και το έφερα νερό. Όχι ξύδι δεν του έδωσα γιατί και να ήθελα δεν υπήρχε στο αστυνομικό τμήμα από το οποίο πριν ακόμη το παραλάβουμε ερχόταν στα ρουθούνια μας ευωδία θυμαριού από τα γύρω ελεύθερα χωράφια των αδελφών μας Δωδεκανησίων.

Όπως και εσύ Γιώργο είπες σήμερα το πρωί στην εκπομπή σου η παράδοση πράγματι έγινε στις 31 Μαρτίου 1947 και η ενσωμάτωση στις 7 Μαρτίου 1948, ένα δηλαδή χρόνο αργότερα και σε εκείνη τη γιορτή ήμουνα πάλι παρών και ως τροχονόμος ρύθμιζα την κυκλοφορία.

Πριν κλείσω θα πω και τούτο. Στα Δωδεκάνησα έζησα δέκα οκτώ ολόκληρα χρόνια και μπορώ να πω ότι οι κάτοικοι αυτών των νήσων είναι οι πιο ευγενείς και -αν καλά σε γνωρίζουν- οι πιο φιλόξενοι.

Χρόνια τους πολλά, χρόνια πολλά σε όλους μας και στη Σμύρνη μας.

Άλλωστε και εσύ το είπες το πρωί συγκινημένος και.... «ΣΤΗ ΣΜΥΡΝΗ ΜΑΣ» αυτό άκουσα να λες και το εύχομαι γιατί και οι δικές μας καρδιές ακαθόριστα χτυπούν όταν σκεπτόμαστε τις χαμένες πατρίδες.

Γιώργο σε πάω, ας είσαι και φωνακλός ,ευτυχώς όμως άκακος!!

Σου εύχομαι να είσαι πάντα καλά.

Σεραφείμ Αθανασίου

Αναρτήθηκε από [Voliotaki](#) στις [8:55 π.μ.](#)